

Vervreemding van de Passie onzes Heeren verarmt geestelijk al meer Christus' Kerk. Er trekt voor het Kruis een nevel, die het onhult en verduistert. Men haalt het wel niet omver, men laat het, somber als het is, met zijn aangrijpende smart, waar het stond, wel staan, maar er schuift iets voor. Iets doorzichtigs, ik weet het wel, iets, dat de naakte lijnen van het kruis, tegelijk dat het ze verflauwt, toch doorlaat. Vluchtig mag de smart van het *Lamma Sabachtani* met zijn weeë gewaarwording ons hart nog *aandoen*, maar *aangrijpen* mag die smart van den Man van Smarten ons niet meer.

Men ziet het voor oogen in Roomsche, men merkt het in Protestantsche landen. De doorzichtige omfloersing van het Kruis van Golgotha is het artistieke werk van den tijdgeest, aan wiens invloed zelfs de beste niet ontkomt en daarom aan alle deelen van het kerkelijk erf gemeen. Trad ginds de *Mater dolorosa* voor de „Koninginne des hemels” terug, onder ons werd aan de luisterende schare beduid, eerst dat de *Verrijzenis* het Kruis te boven ging, toen dat *de Persoon* van den Christus in belangrijkheid zijn Kruis verwon, nu weer, dat de nawerking van zijn historischen invloed, of ook het mystieke gedenken aan hem die van ons ging, de tragiek van Golgotha moet verdringen.

Het apostolische „niets anders te willen weten dan Christus en dien gekruist”, geraakte in conflict met den vervaalden schoonheidszin van onze wegstervende eeuw.

De lijdenspredicatiën houden, als Paschen nadert, de voorafgaande weken nog wel aan, maar het lijden van den Middeelaar Gods en der menschen vervult en ontroert niet meer als certijds, die weken lang, de ziel der Gemeente.

Alles het gevolg daarvan, dat *heilig* voor eigen besef te wor-